

Chương Mười Tám

KHÔNG PHẢI CÔ GÁI HỌ ĐÀO

Ưách thoát thân của Giang Hàn Thanh làm cho nhị vị cao tăng Thiếu Lâm khựng lại trở mắt sững sờ...

Giác Minh Thiền Sư chỉ nghe đầu trượng của mình gợn nhẹ y như đụng vào một hạt cát bay giữa không trung thì hai bóng xanh của đối phương đã biến mất không còn thấy bóng dáng...

Thật là một chuyện không ai ngờ được, chính Giác Minh Thiền Sư cũng không ngờ ngọn trượng quét qua bằng một chiêu tuyệt học của mình lại chính là cách giúp cho đối phương đào thoát một cách dễ dàng...

Cuộc chiến kết thúc quá dị thường làm cho người cao đồ Thiếu Lâm há hốc mồm đứng như trời trồng một chỗ.

Riêng phần Nghiêm Hữu Tam và Vô Trần sư thái sau khi chạm kiếm vào nhau cũng gần như hành động đồng thời, họ Nghiêm bị dội thối lui mấy bước khiến cho ông ta đổ mặt nhưng sau khi nhận thấy đối phương đã đào thoát, ông ta vội quát lên:

– Đuổi theo!

Giác Minh Thiền Sư đưa tay ưỡ oải:

– Thôi. Nghiêm đại hiệp không cần phải đuổi theo vô ích.

Vô Trần sư thái hần học:

– Chứ để cho chúng thoát quá dễ dàng như thế à?

Giác Minh Thiền Sư chấp tay niệm phật:

– Nhị vị chưa rõ, võ công của vị Giang nhị công tử giả ấy không chừng hợp cả ba chúng ta lại cũng chưa chắc đã làm gì hẳn được...

Ông ta thở ra và nói tiếp:

– Huống chi bây giờ có muốn theo cũng đã muộn rồi.

Quay lại thấy bọn “Độc Nhãn Diêm La” đã đi mất từ bao giờ, Giác Minh Thiền Sư hỏi người sư đệ:

– Lưu Hương Cốc đi cả rồi sao?

Giác Thắng đại sư chấp tay:

– Đơn lão thí chủ mới đi đây, tiểu đệ thấy cục diện không có gì đáng phải nói nhiều nên cứ để mặc tình ông ta xử trí.

Giác Minh Thiền Sư gật đầu:

– Như thế cũng hay.

Ngay lúc ấy chợt thấy một đại hán áo xanh từ xa bươn bả phóng tới và khi thấy Nghiêm Hữu Tam hấn lật đặt cung kính vòng tay:

– Kính bẩm Nghiêm tổng quản, Kim Lăng có thư hỏa tốc xin tổng quản duyệt khán.

Nghiêm Hữu Tam đọc nhanh lá thư và day qua nghiêm mặt nói với các vị tăng ni:

– Tại hạ vì có chuyện khẩn cấp, xin phép cáo từ.

Nói xong, ông ta ra hiệu cho tên thuộc hạ áo xanh băng mình đi thẳng.

Vô Trần sư thái vẫn đứng hằm hừ:

– Nếu cứ như tình thế này thì cái chết của đồ nhi tôi kể như phải bỏ qua sao chứ?

Giác Minh chấp tay:

– Xin lão sư thái bớt nóng, cứ theo bản tăng thì chuyện này nhất định phải có kế sách lâu dài, vì ngay bây giờ nguy cơ đối với giang hồ đang âm ỷ chứ không riêng một chuyện về thẩm án của lệnh đồ đâu...

Giác Thăng đại sư cau mặt:

– Có phải sư huynh muốn nói đến đám Lưu Hương Cốc?

Giác Minh Thiền Sư lắc đầu:

– Trong một tháng trước đây, Lưu Hương Cốc có cho người đến diện kiến phương trượng, nội dung câu chuyện ngu huynh không được rõ. Chỉ khi ngu huynh xuống núi thì được phương trượng căn dặn rằng bất cứ trường hợp nào, tất cả môn hạ Thiếu Lâm cũng không nên chống đối với hành động của Lưu Hương Cốc...

Vô Trần sư thái mím môi cười nhạt...

Làm như không nghe thấy thái độ khó chịu ấy, Giác Minh Thiền Sư cứ thông thả nói tiếp:

– Đến nay, chuyện về người giả Giang Hàn Thanh đã chứng tỏ bên trong còn nhiều vấn đề phức tạp, bản tăng không dám tự mình quyết đoán mà cần phải về thỉnh thị cùng phương trượng.

Vô Trần sư thái thấy lực lượng viện trợ đã mặc nhiên đứng hẳn ngoài vòng, bà ta trầm giọng:

– Liễu Nhân, chúng ta đi!

Rồi không có một cử chỉ giả từ, người cao đồ Nga My dắt tên đệ tử bỏ đi một nước...

Giác Minh Thiền Sư nhìn theo khe lác đầu...

Bị Giang Hàn Thanh giả kéo đi một đoạn khá xa, thấy đã đến lúc phải hỏi rõ

ngọn ngành nên Giang Hàn Thanh dừng lại và thấp giọng:

– Cô nương có thể buông tay tôi ra để mình trao đổi vài câu chuyện...

Giang Hàn Thanh giả như bị một chuyện giật mình, cho nên vừa buông tay Giang Hàn Thanh và vừa nhìn xói vào mặt hắn:

– Nhị công tử...

Bất gặp tia mắt đối phương, Giang Hàn Thanh cảm nghe toàn thân rung động hẳn vội nhìn sang nơi khác hỏi:

– Đào cô nương định đưa tại hạ đến đâu?

Giang Hàn Thanh giả khẽ mím môi người lại rồi mỉm cười:

– Cái vị “Đào cô nương” mà nhị công tử cứ nhắc hoài ấy có phải là người bạn quần thoa tri kỷ của nhị công tử không nhỉ?

Bây giờ chuyện giật mình mới thật sự chuyển qua vẻ mặt của Giang Hàn Thanh, hẳn trở mắt nhìn người đối diện:

– Chẳng lẽ... các hạ không phải là... là Đào cô nương?

Giang Hàn Thanh giả bật cười:

– Giang huynh hình như chỉ nhớ có mỗi một mình vị Đào cô nương đó thôi?... huynh đệ không phải là... ý trung nhân Giang huynh đâu.

Giang Hàn Thanh đỏ mặt cúi đầu...

Bây giờ hắn mới thấy chuyện có hơi là lạ. Đào Ngọc Lan võ công tuy cũng có khá, nhưng hắn nhớ kỹ so với hắn, nàng hầy còn kém một bậc xa, thế nhưng đối với người này...

Khi này, Giang Hàn Thanh cứ để cho “Nàng” nắm tay dẫn đi là vì tính hiếu kỳ, muốn để xem nàng dẫn đi đâu cho nên hắn không vùng vẫy. Bây giờ nhớ lại, hắn đâm ra hoang mang, ví không hiểu vì hắn không vùng vẫy hay là nếu có chắc gì đã được thoát khỏi tay?

Hắn ngập ngừng hỏi lại:

– Chẳng hay... các hạ là ai? Chuyện giả dạng tại hạ như thế là có ý gì?

Giang Hàn Thanh giả mỉm cười:

– Vừa rồi vì nhân có chuyện qua nơi ấy, huynh đệ thấy Giang huynh bị họ bao vây nên muốn cải trang để gỡ rối thế thôi...

Giang Hàn Thanh bán tín bán nghi, hẳn buông một câu hỏi giống:

– Như vậy là... Nhân huynh có biết tại hạ?

Giang Hàn Thanh giả cười:

– Giang nhị công tử là người mà hiệp nghĩa vang dội cả Kim Lăng thiên hạ ai mà chẳng biết? Huống chi tại hạ và công tử đã có dịp gặp qua...

Giang Hàn Thanh cố moi móc xem thời gian qua mình đã có gặp một người nào như thế, nhưng càng nghĩ hần càng bối rối nên đành phải vòng tay ngưỡng ngáp:

– Thật tình tại hạ đoán trí quá, xin huynh đài chỉ giáo cho...

Giang Hàn Thanh giả mỉm cười, hần đưa tay gỡ mảnh gia mặt mỏng như giấy bạch...

Một bộ mặt như ngọc sáng hiện ra trước mặt và nụ cười rạng rỡ càng làm cho vẻ mặt người đối diện như ánh trăng rằm...

Qua một giây ngắn ngủi ngắn ngớ, Giang Hàn Thanh lật đật bước tới nắm tay mừng rỡ:

– Đồng huynh, trời ơi, thế mà tiểu đệ không làm sao nhìn ra được!

Đúng là người thiếu niên áo trắng mà Giang Hàn Thanh gặp lúc vượt thuyền với lão lưng gù ở Hàn Châu, cũng chính là người đã tìm thuốc tận Đông Hải về cứu nạn ở Bạch Vân Quan lúc trước: Người thiếu niên áo trắng Đồng Nhược Băng!

Bị nắm chặt hai tay, Đồng Nhược Băng ửng hồng sắc mặt:

– Giang huynh vẫn còn nhớ huynh đệ à? Tưởng đâu nhân huynh đã...

Hần vụt nín ngang, hình như hần cảm thấy lỗ lờ...

Giang Hàn Thanh nói bằng một giọng cảm kích:

– Đại ân của nhân huynh, đệ làm sao dám quên được chứ!

Đồng Nhược Băng mỉm cười:

– Hai tiếng đại ân của nhân huynh nặng quá!

Giang Hàn Thanh nói:

– Hình như mình có duyên nhiều lắm, chính lúc ở Qua Châu, tuy chỉ lướt phớt ngang thuyền. Nhưng huynh đệ cảm thấy như đã bao nhiêu năm giao hữu.

Đồng Nhược Băng nghiêm mặt:

– Nhân huynh nói với cả một thực ý của tấm lòng đấy chứ?

Giang Hàn Thanh nghiêm mặt:

– Tiểu đệ không khi nào nói với ai bằng môi miếng bên ngoài.

Ánh mắt của Đồng Nhược Băng chớp chớp với nhiều cảm động:

– Chính tiểu đệ cũng cùng một ý nghĩ như nhân huynh, nhưng vì... tiểu đệ chưa tiện nói ra...

Giang Hàn Thanh cười:

– Như thế thật đúng là tuy mới quen, nhưng thâm tình như cố hữu...

Hần ngừng mặt lên bắt gặp đôi mắt của Đồng Nhược Băng, cũng đôi mắt ấy nhưng cách đây mấy phút thật là đôi mắt uy nghiêm nhìn đến lạnh người, đến bây giờ

thì khác hẳn. Giang Hàn Thanh cảm thấy tia mắt ấy đang vẫy đầy tình cảm, thứ cảm tình êm dịu dành cho bạn tâm tình...

Đáng lý có nhiều điều cần nói nhưng khi chạm vào đôi mắt của người bạn sơ giao, Giang Hàn Thanh vùng khựng lại quên cả những gì đang muốn nói từ nãy giờ...

Như cũng vừa nhận ra điều khác lạ từ khuôn mặt của người đối diện. Đồng Nhược Băng giật mình dời ánh mắt sang phía khác và mỉm cười:

– Hình như Giang huynh còn có những gì chưa nói hết lời?

Giang Hàn Thanh cũng như vừa thoát mộng, hắn nói thật nhanh như để khóa lấp cái gương ngạo của mình:

– Quả thật tiểu đệ có chuyện muốn cùng nhân huynh thương lượng.

Đồng Nhược Băng nói:

– Có chi xin huynh cứ tự nhiên.

Giang Hàn Thanh lại ngập ngừng:

– Bằng ấy đại ân của Đồng huynh, thật tình tiểu đệ...

Đồng Nhược Băng mỉm cười ngắt lời:

– Xin Giang huynh đừng nhắc đến chuyện ân nghĩa nữa, giúp nhau vốn quý ở tấm lòng, nếu chỉ nghĩ về ân nghĩa thì e rằng tâm thường quá đi chăng?

Giang Hàn Thanh gượng cười:

– Tiểu đệ cũng biết Đồng huynh là người trọng nghĩa, đáng lý đệ không nên nói những lời như thế. Song đó chỉ là thái độ đúng của tâm con người chịu ân phải thấy điều quan trọng... Đệ không phải có ý trêu cao, nhưng vị tình đã biết nhau nên rất muốn cùng với Đồng huynh kết nghĩa kim bằng. Chẳng hay tôn ý của Đồng huynh thấy được chăng?

Đồng Nhược Băng cắn môi trầm ngâm một chút rồi mỉm cười:

– Kiếp người hợp đây rồi tan đó, gặp được nhau vốn đã có duyên, huynh đài đã có mỹ ý như thế thì quả là chuyện mà đệ cầu mong lắm đấy.

Giang Hàn Thanh mừng ra mặt:

– Tiểu đệ từ ngày gặp được Đồng huynh thì đêm ngày mong ước, nếu được Đồng huynh chấp nhận giao tình thì quả là tam sinh hữu hạnh.

Đồng Nhược Băng mỉm cười, cầm tay Giang Hàn Thanh ra nơi sân trống, hai người bốc đất làm hương lạy tạ trời đất và cùng lạy nhau để kết nghĩa đệ huynh.

Giang Hàn Thanh đúng mười tám tuổi, Đồng Nhược Băng cũng mười tám tuổi, nhưng lớn hơn ba tháng, nên họ Đồng làm anh.

Đồng Nhược Băng mỉm cười:

– Lớn hơn ba tháng mà cũng là... đại ca nhỉ?

Giang Hàn Thanh nghiêm mặt vòng tay vái một vái thật dài:

– Tiểu đệ xin ra mắt đại ca.

Đồng Nhược Băng mỉm cười và vụt hỏi:

– Tiểu đệ... hình như vị “Hong phấn tri kỷ” Đào cô nương của hiền đệ đẹp lắm phải không?

Giang Hàn Thanh đỏ mặt:

– Đại ca chế nhạo tiểu đệ đấy à?

Đồng Nhược Băng nói:

– Ngu huynh đang nói chuyện đứng đắn với hiền đệ đấy chứ.

Giang Hàn Thanh nói:

– Vừa rồi tiểu đệ tưởng đại ca là Đào cô nương là vì nàng đã giả dạng tiểu đệ một lần rồi... Tại Tử Trúc Am, nàng giả tiểu đệ để sát hại Nghiêm Tú Cô, tại Quỷ Liễm Thành nàng lại giả dạng tiểu đệ làm nhục Vô Trần sư thái và Giác Minh Thiền Sư, nhưng tiểu đệ kịp thời phát giác đuổi theo nàng đến Long Đàm, trong khi giao đấu bị nàng dùng Phiêu Hương Cầm làm cho tê liệt nội công. Như vậy, nàng với tiểu đệ là địch chứ không phải là bạn...

Đồng Nhược Băng chớp mắt mỉm cười:

– Ngu huynh đang hỏi hiền đệ là có phải Đào cô nương đẹp lắm phải không?

Giang Hàn Thanh nói:

– Luận về tài sắc thì phải nhìn nhận là nàng rất đẹp, một vẻ đẹp vừa ngây thơ vừa hơi man rợ sắc sảo đa tình...

Đồng Nhược Băng sắc cười:

– Hình như nàng đối với hiền đệ có dành một mối tình khá là thắm thiết phải không?

Giang Hàn Thanh lắc đầu:

– Họ là một môn phái thần bí lắm và cứ theo hành động của họ hình như toàn là chuyện gây rối giang hồ. Cô gái họ Đào ấy lúc đó vâng mạng khuyến dụ tiểu đệ về đầu nhập, nàng đã từng nói rằng trên đời này tất cả mọi người đối với họ nếu không phải là bạn thì là địch. Nếu không sống thì phải chết... tiểu đệ không đáp ứng yêu cầu thì tự nhiên là địch đối với nàng rồi.

Đồng Nhược Băng nói:

– Chỉ cần Đào cô nương đối với hiền đệ có nhiều cảm tình là được rồi. Cần gì phải biết họ là môn hạ của ai?... Chỉ tiếc một điều là sư phụ truyền lệnh cho ngu huynh phải về núi gấp, chứ nếu không thì ngu huynh sẽ cùng đi với hiền đệ gặp nàng một bận xem sao...

Giang Hàn Thanh trở mắt:

– Đại ca định đi ngay bây giờ à?

Đồng Nhược Băng gật đầu:

– Lệnh sư bảo ngu huynh về thì phải về ngay.

Giang Hàn Thanh buồn bã:

– Đại ca về núi lần này không biết đến bao giờ chúng ta mới gặp nhau.

Đồng Nhược Băng mỉm cười:

– Mau là một tháng, lâu nhất cũng chỉ chừng ba tháng, nhất định ngu huynh sẽ đi tìm hiền đệ.

Ngừng một giây, Đồng Nhược Băng nói thật thấp:

– Là môn hạ của Trúc Lão, võ nghệ của hiền đệ trong giang hồ ít có người đối thủ, chỉ có điều giang hồ hiện nay đã manh nha rối loạn, những ma đầu khét tiếng từ lâu ẩn phục cũng đã bắt đầu hư trương thanh thế. Những môn phái mà hiền đệ bảo là hơi thần bí đó rất có thể những do những tên ma đầu lợi hại giật dây...

Giang Hàn Thanh gật mình...

Những tiếng môn hạ của Trúc Lão mà Đồng Nhược Băng vừa nói làm cho hắn hoang mang...

Chính đến lúc già biệt sau cùng này, Giang Hàn Thanh mới được gia sư tiết lộ danh hiệu, thế tại sao Đồng Nhược Băng lại biết một cách quá rõ ràng như thế?

Đồng Nhược Băng nhìn thẳng vào mặt Giang Hàn Thanh và nở một nụ cười ý nhị:

– Cứ theo ngu huynh đoán thì có thể họ chưa biết lai lịch về võ công của hiền đệ, chỉ vì thấy võ công của hiền đệ quá cao nên muốn kéo về phe phái họ, nhưng khuyến dụ tất nhiên là khó nên họ đã chọn Tử Trúc Am. Khi áp lực ép hiền đệ vào ngõ cụt là vì chuyện đó không phải chỉ là chuyện riêng nhà họ Nghiêm mà nó còn lây đến Nga My và Thiếu Lâm. Hai đại môn phái đó một khi đã nhắm vào hiền đệ để thanh toán thì nhất định hiền đệ sẽ không còn chỗ dung thân trong chốn giang hồ, mà một khi hiền đệ không còn đất đứng thì đó nhất định là phải gia nhập vào với họ.

Giang Hàn Thanh rúng động:

– Đại ca nói đúng lắm, chính chuyện quá rõ ràng như thế mà tiểu đệ cứ vẫn mơ hồ không hiểu nổi nguyên nhân...

Đồng Nhược Băng mỉm cười, hắn lấy trong mình ra một vật trao cho Giang Hàn Thanh và nói:

– Bởi vì lẽ đó nên ngu huynh thấy tốt hơn hết là hiền đệ từ đây không nên để lộ mặt thật của mình, ngu huynh đã có sẵn chiếc mặt nạ hóa trang này khéo lắm, hiền đệ nên dùng nó để ẩn mặt một thời gian.

Giang Hàn Thanh tiếp lấy thì thấy đó là chiếc mặt nạ mỏng tanh cuốn lại chỉ còn một lọn gọn trong bàn tay, hấn vô cùng cảm kích:

– Nhân huynh định đi ngay bây giờ sao?

Đổng Nhược Băng gật đầu:

– Ngu huynh phải đi rồi, hiền đệ hãy bảo trọng...

Hấn do dự một giây rồi quay mình đi thẳng...

Giang Hàn Thanh nghe như vừa đánh mất một vật gì quý giá, hấn vội bước theo:

– Xin đại ca hãy cho tiểu đệ đưa một đoạn đường...

Đổng Nhược Băng quay lại gượng cười:

– Đưa cho xa mấy rồi cũng phải chia tay... vả lại lâu lắm cũng chỉ chừng ba tháng là mình sẽ gặp nhau mà.

Chỉ trong nháy mắt, những tàng cây, những rặng núi đã dấu mất bóng hình...

Giang Hàn Thanh ngơ ngẩn nhìn theo, hấn bàng hoàng nghe sự cô quạnh xâm chiếm cả tâm hồn...

Cất kỹ chiếc mặt nạ vào lưng, Giang Hàn Thanh dậm chân lao vút trở lại theo con đường cũ.

Đến nơi, Giang Hàn Thanh mới thấy ước đoán của mình hoàn toàn không đúng, nơi đây không còn một người nào.

Hấn tưởng phe Vô Trần sư thái nhất định sẽ hỗn chiến với lực lượng của Lưu Hương Cốc, không ngờ họ đã biến đi tất cả, chung quanh không có dấu vết nào chứng tỏ họ đã giao chiến với nhau.

Nghĩ đến Lưu Hương Cốc, Giang Hàn Thanh cảm thấy họ là những kẻ hiểu nhiều về chuyện trộm thây của cha mình, nhất định phải bám lấy họ thì mới truy ra manh mối...

Hấn cúi mặt xuống dò xét thật kỹ theo vết bánh xe, nơi đây là chỗ cỏ hoa ngập lối, một vết tích chỉ lướt qua thật nhẹ cũng in lại rõ ràng và cứ theo vết xe lăn. Hấn lần theo ra đường cái...

Mãi đến chiều tối ngày hôm đó mới thấy dạng một tường thành, dấu xe đi ngay vào thành ấy. Giang Hàn Thanh theo vào đến trung tâm mới nhận ra đây là Câu Dung huyện, bây giờ hấn mới cảm thấy sự tình bất ổn.

Như vậy là hấn đã trở về gần đến Kim Lăng!

Chính đêm rồi bọn Lưu Hương Cốc từ Kim Lăng xuất phát, và lúc tạm nghỉ rất có thể là tại nơi này, vì khi đó Giang Hàn Thanh bị bịt mắt, chỉ biết nơi nghỉ là một thị trấn chứ không rõ địa danh, nhưng bây giờ trở lại, căn cứ vào vết xe thì quả đúng là Câu Dung huyện...

Như vậy, không phải theo đúng vết xe đi, mà hấn đã lầm bởi vết xe của con

đường cũ.

Như vậy thì họ đi đâu?

Cỗ xe lớn kền càng, đâu phải muốn rinh đi đâu cũng được?

Câu chuyện trở thành rắc rối, đúng là hấn bị lạc mất dấu của bọn Lưu Hương Cốc, nhưng lại đến gần tòa lâu đài ở Long Đàm. Tại sao lại không nhân đó mà theo dõi bọn Đào Ngọc Lan?

Ý chí đã quyết, Giang Hàn Thanh lấy chiếc mặt nạ trùm vào, mảnh da mỏng dính dán dính vào da mặt. Chính Giang Hàn Thanh đưa tay sờ cũng không nhận ra được cái khớp của nó, đúng là chiếc mặt nạ rất tinh vi...

Phương pháp dị dung của Quán Thiên Phát thật tài tình, nhưng so với chiếc mặt nạ này còn kém xa một bậc về phương diện giản dị và tài tình của hấn.

Không cần biết bộ mặt của mình bây giờ biến thành một kẻ như thế nào, nhưng chuyện đó không cần thiết, Giang Hàn Thanh chọn một khách điểm mượn phòng ăn uống xong xuôi. Lợi dụng đêm tối, hấn trèo tường thẳng về hướng Long Đàm.

Tự nhiên, vào một nơi đầy rẫy những gì rình rập mai phục, Giang Hàn Thanh đi bằng những bước chân thận trọng và chỉ qua mấy khu rừng là thấy ngay tòa lâu đài quen thuộc trước mặt.

Nhưng bốn bề vắng lặng, thứ vắng lặng dị thường, thứ vắng lặng ngầm chứa những gì nguy hiểm...

Giang Hàn Thanh thận trọng từng bước một, nhưng tuyệt nhiên không thấy manh nha một cái gì chứng tỏ rằng nơi đây có chuẩn bị đã đề phòng..

Nhảy qua khỏi vòng tường bên ngoài, Giang Hàn Thanh càng thêm ngơ ngác...

Không một ánh đèn, không một bóng người cũng không một tiếng động nào chứng tỏ nơi này đang có người đang ở?

Không khí vắng lạnh của nhà hoang...

Vô Trần sư thái đã nói rằng đây là sản nghiệp bỏ trống dự phòng về sau của Vạn Trấn Sơn. Tự nhiên là tòa lâu đài bỏ trống, nhưng chính Giang Hàn Thanh đã đến và ở lại đây suốt một ngày đêm..

Từ đại sảnh đến hậu đường, từ gian phòng của lão già áo xanh nghĩa phụ của Đào Ngọc Lan. Cho đến ngôi lầu nhỏ, nơi khuê phòng của người thiếu nữ nức mùi son phấn mới hôm qua đây mà bây giờ nhện giăng tứ phía, bụi đóng đầy lên một mùi ẩm mốc của ngôi nhà hoang hắt vào mũi nghe ngọt ngọt...

Không lẽ có ma?

Nhưng Đào Ngọc Lan nhất định không phải là ma!

Giang Hàn Thanh bất giác mỉm cười.

Thật khéo, thật là gian xảo, thứ gian xảo cực kỳ tinh luyện...

Đúng là chỉ tạm mượn ngôi nhà hoang này để tiếp hấn và khi hấn rút lui họ đã khéo léo ngụy trang những màng nhện, những lớp bụi coi như đã bao nhiêu năm rồi, nơi đây không một ai lui tới...

Họ cố làm cho lạc hướng điều tra...

Giang Hàn Thanh giật mình cảm thấy thật là nguy hiểm, giả như Vô Trần sư thái và hai vị cao tăng Thiếu Lâm bằng lòng nghe theo hấn để quay lại tòa lâu đài này, nhất định hấn phải cứng họng, không làm sao biện bạch.

Tình ngay nhưng lý gian một cách quá rõ ràng.

Âm mưu của bọn Đào Ngọc Lan thật là sâu độc.

Quay trở lại ngoài phía hành lang, Giang Hàn Thanh chợt nghe tiếng đập cách của loài chim thật khế và tiếp liền theo là một con bồ câu bay vào cửa sổ là đà ngang đại sảnh...

Bằng vào kinh nghiệm sẵn có, Giang Hàn Thanh nhún chân vọt theo và bắt con bồ câu một cách dễ dàng...

Vườn hoang vắng không nhà cửa của một ai, ngoài tòa lâu đài cũ kỹ, nhất định không có giống bồ câu này. Sự có mặt bất chợt của nó, chứng tỏ phải là con vật đem tin.

Đúng như ước đoán, bên dưới chân bồ câu quả nhiên có một ống nhỏ, Giang Hàn Thanh lấy từ trong ống ra một mảnh giấy chỉ ghi có một dòng: "*Trước canh năm, xuất lãn thuộc hạ trở về Đại Mao Phong đợi lệnh*".

Phía dưới dòng chữ có dấu một triện son.

"Trở về Đại Mao Phong đợi lệnh", đúng là bên trên lão già áo xanh, nghĩa phụ của Đào Ngọc Lan hãy còn có kẻ cầm đầu.

Như vậy, lệnh này ban ra khi chưa hay bọn cha con Đào Ngọc Lan đã rời khỏi nơi đây.

Không gặp được bọn Lưu Hương Cốc nhưng vợ được bọn này thì kể như cũng được nhiều khám phá. Giang Hàn Thanh nhún mình lao qua cửa sổ nhảy vút lên đầu tường...

Ngay khi ấy từ phía đông, năm bóng đen ào ào phóng tới.

Giang Hàn Thanh vội ẩn mình tàn cây rậm để cho năm bóng ấy xẹt qua.

Bằng vào đôi mắt có thể soi thủng màn đêm, Giang Hàn Thanh nhận ngay năm bóng này là Vô Trần sư thái, hai nhà sư Thiếu Lâm với Nghiêm Tú Hiệp và Liễu Nhân sư nữ.

Biết tình trạng này mà gặp họ là có nhiều rắc rối. Giang Hàn Thanh chờ cho họ vào trong rồi nhún mình lao thẳng vào rừng...

Từ phía sau hấn còn nghe tiếng của Giác Minh Thiền Sư khi phát giác ra tiếng

động khi hấn tung mình.

Đúng là một vị cao tăng nhiều kinh nghiệm và nội lực kinh người, tiếng động nhẹ từ ngoài xa mà vẫn không qua được thính giác của ông ta.

Biết họ sẽ không theo, vì còn đang bận tìm dấu về những kẻ mà mình đã nói, Giang Hàn Thanh băng mình đi riết vì lúc bấy giờ đã quá canh hai mà đường đến Đại Mao Phong vẫn còn chưa biết...

o O o